

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo dvadsaťdva

Jeff Pippenger

2026-01-02

Číslo dvadsaťdva

Boli sme v polovici štyroch odkazov na staroveký Izrael, ako na pokolenie „zmijí“ v predchádzajúcom článku. V Matúšovi Ján aj Ježiš označujú farizejov a saducejov za pokolenie zmijí. Ján predstavuje začiatok procesu skúšky, ktorý je označený tým, že učil, že Ježiš, ktorý príde po ňom, dôkladne vyčistí svoje humno. Ježiš pridal k Jánovmu procesu skúšky proces súdu, keď poukázal na kráľovnú zo Sábý a Ninive. Súd prebieha vo štvrtom pokolení a jedna trieda v súde sa prejavuje ako hadi, lebo ich otcom je diabol. Ježiš pridal otázku štvrtého pokolenia, ktoré žiada znamenie, keď znamenie bolo zjavne pred očami.

V Matúšovi dvadsiatej tretej kapitole sú predložené „beda“ nad farizejmi a sadukejmi a proces skúšania a súdu je opäť spojený s poslednou generáciou. Dvadsať druhá kapitola pripravuje rámec pre beda dvadsiatej tretej kapitoly.

Keď sa farizeji zhromaždili, Ježiš sa ich opýtal: „Čo si myslíte o Kristovi? Čí je syn?“

Povedali mu: Syn Dávidov.

Povie im: Akože ho teda Dávid v Duchu nazýva Pánom, keď hovorí: Pán povedal môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojim nohám? Ak ho teda Dávid nazýva Pánom, ako je jeho synom?

A nikto mu nemohol odpovedať ani slovom; a odvtedy sa ho už nikto viac neopovážil pýtať. Matúš 22:41–46.

Keď sa dvere pre akúkoľvek ďalšiu interakciu zatvorili, Ježiš potom v nasledujúcej kapitole predkladá osem beda. V trinástom verši je beda za zatváranie dverí do nebeského kráľovstva. Práve z nebeských dverí sa vylieva neskorý dážď. Tých osem beda sa týka tých, ktorí vyznávajú, že otvárajú dvere, ktoré nijaký človek nemôže otvoriť, a zatvárajú dvere, ktoré nijaký človek nemôže zavrieť. Videním bolo sestre Whiteovej ukázané, že tí, ktorí nenasledovali Krista do Najsvätejšieho miesta, posielali svoje modlitby do prázdneho svätého miesta, kde ich satan, predstierajúc, že je Kristus, viedol k presvedčeniu, že všetko je v poriadku. Znovu otvorili sväté miesto a zatvorili Najsvätejšie miesto.

„Mnohí hľadajú s hrôzou na počínanie Židov pri odmietnutí a ukrižovaní Krista; a keď čítajú dejiny jeho potupného zneužívania, myslia si, že ho milujú a že by ho neboli zapreli ako Peter ani ukrižovali ako Židia. No Boh, ktorý skúma srdcia všetkých, podrobil skúške tú lásku k Ježišovi, o ktorej vyznávali, že ju cítia. Celé nebo s najhlbším záujmom sledovalo prijatie posolstva prvého anjela. Mnohí však, ktorí vyznávali, že milujú Ježiša, a ktorí ronili slzy, keď čítali príbeh kríža, vysmievali sa dobrej správe o jeho príchode. Namiesto toho, aby toto

posolstvo prijali s radosťou, vyhlásili ho za blud. Nenávideli tých, ktorí milovali jeho zjavenie, a vylúčili ich z cirkví. Tí, ktorí odmietli prvé posolstvo, nemohli mať úžitok z druhého; a úžitok nemali ani z polnočného volania, ktoré ich malo pripraviť, aby vierou vošli s Ježišom do svätyne svätých nebeskej svätyne. A tým, že odmietli dve predchádzajúce posolstvá, natoľko zatemnili svoje porozumenie, že nevidia nijaké svetlo v posolstve tretieho anjela, ktoré ukazuje cestu do svätyne svätých. Videla som, že ako Židia ukrižovali Ježiša, tak menovité cirkvi ukrižovali tieto posolstvá, a preto nemajú nijakú známosť o ceste do svätyne svätých a nemôžu mať úžitok z Ježišovho príhovoru tam. Podobne ako Židia, ktorí prinášali svoje neužitočné obete, prinášajú svoje neužitočné modlitby do oddelenia, ktoré Ježiš opustil; a satan, potešený týmto zvodom, na seba berie náboženský charakter a obracia mysle týchto údajných kresťanov k sebe, pričom pôsobí svojou mocou, svojimi znameniami a lživými zázrakmi, aby ich pevne zachytil do svojej osídla.“ Early Writings, 258–261.

Verš štrnásť je beda za pohlcovanie domovov vdov a za dlhé modlitby. Beda vo verši pätnásť je za to, že zo svojich prozelytov robia dvojnásobne väčšie deti pekla, než boli sami. Vo veršoch šesťnásť až dvadsaťdva bezbožní prisahajú na chrám.

„Toto nie sú slová sestry Whiteovej, ale slová Pána, a Jeho posol ich dal mne, aby som ich odovzdal vám. Boh vás vyzýva, aby ste už viac nepôsobili proti Jeho zámerom. Bolo dané mnoho poučenia o mužoch, ktorí sa vydávajú za kresťanov, zatiaľ čo zjavujú vlastnosti satana, duchom, slovom i skutkom mariac postup pravdy, a iste kráčajú po ceste, po ktorej ich vedie satan. Vo svojej zatvrdilosti srdca sa zmocnili moci, ktorá im nijako nenáleží a ktorú by nemali vykonávať. Veľký Učiteľ hovorí: ‚Prevrátim, prevrátim, prevrátim.‘ Muži v Battle Creek hovoria: ‚Chrám Pánov, chrám Pánov sme my,‘ ale používajú obyčajný oheň. Ich srdcia nie sú obmäkčené ani podrobené Božou milosťou.“ Manuscript Releases, zväzok 13, 222.

V dvadsiatom treťom a dvadsiatom štvrtom verši je beda za zanedbávanie spravodlivosti, milosrdenstva a vernosti. Dvadsiaty piaty a dvadsiaty šiesty verš hovoria o predstieraní očisťovania vonkajška čaše, nie však jej vnútra.

„Tento poklad,“ pokračoval apoštol, „máme v hlinených nádobách, aby vznešenosť tejto moci bola z Boha, a nie z nás.“ Boh mohol hlásať svoju pravdu prostredníctvom bezhriechných anjelov, ale to nie je jeho plán. Za nástroje pri uskutočňovaní svojich zámerov si vyberá ľudskú bytosť, ľudí obklopených slabosťou. Neoceniteľný poklad je vložený do hlinených nádob. Prostredníctvom ľudí sa majú jeho požehnania odovzdávať svetu. Skrze nich má jeho sláva zažiť do temnoty hriechu.“ Skutky apoštolov, 330.

Potom verše dvadsaťsedem a dvadsaťosem označujú bezbožných ako obielené hroby, čím sa nadväzuje na Šebnu z 22. kapitoly Izaiáša, kde sa Šebna vyvyšoval v nádhernej hrobe, ktorý si zhotovoval, ale v ktorom nikdy nebude, lebo Boh ho mal vyvrhnúť zo svojich úst na ďaleké pole. To ďaleké pole je znázornené hrobom lživého proroka z Bételu, ktorý zaviedol neposlušného proroka, aby bol pochovaný v tom istom hrobe. Potom ôsme beda hovorí:

Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci! Lebo staviate hrobky prorokov a ozdobujete hroby spravodlivých a hovoríte: Keby sme boli žili za dní svojich otcov, neboli by sme sa s nimi spolupodieľali na krvi prorokov. A tak sami proti sebe svedčíte, že ste synmi tých, ktorí

zabíjali prorokov. Dovršte teda mieru svojich otcov.

Vy hady, vy plemeno vreteníc, ako môžete uniknúť zatrateniu pekla?

Preto, hľa, posielam k vám prorokov, múdrych mužov a zákonníkov; a niektorých z nich zabijete a ukrižujete, a niektorých z nich budete bičovať vo svojich synagógach a prenasledovať ich z mesta do mesta; aby na vás prišla všetka spravodlivá krv vyliata na zemi, od krvi spravodlivého Ábela až po krv Zachariáša, syna Barachiášovho, ktorého ste zabili medzi chrámom a oltárom.

Veru vám hovorím: Toto všetko príde na toto pokolenie. Matúš 23:29–36.

Hady, ktoré sú pokolením vreteníc, sú v tomto úryvku súdené. V danom úryvku sa súd neopiera o svedectvo kráľovnej zo Sáby a Ninive, ale o krv Ábela až po Zachariáša. Štvrté pokolenie, ktoré je vretenicami, je súdené dvoma svedkami z vonkajších dejín starovekého Izraela a dvoma svedkami z vnútorných dejín starovekého Izraela. Tretia kapitola Lukáša je posledným zo štyroch odkazov na vretenice štvrtého a posledného pokolenia a je jednoducho paralelou k tretej kapitole Matúša. Štyri odkazy označujú, že počas záverečného súdu nad domom Božím, počas štvrtého pokolenia, jedna trieda zjaví svoj charakter ako synovia a dcéry satana a druhá trieda ako synovia a dcéry Božie. Proces skúšky, ktorým sa začína oddeľovanie, sa začína vtedy, keď posol, ktorý pripravuje cestu Poslovi zmluvy, pozdvihuje svoj hlas na púšti.

V posvätnéj tkanive Písma nie sú mená iba obyčajnými označeniami, ale šepkanými proroctvami — druhými piesňami spievanými pod povrchom dejín, odhaľujúcimi srdce vykúpenia. Keď sa významy potomkov od Adama po Noacha usporiadajú do výpovede, vznikne poslanstvo, ktoré zodpovedá dejinám predstavovaným rodokmeňom. Adam znamená „človek“ a Set znamená „ustanovený“. Enoš znamená „smrteľný“ (podliehajúci smrti) a Kénan znamená „žiaľ“. Skrze „chválu/požehnanie Boha“ (Mahalalel) by Nebo „zostúpilo“ (Jared). Nebo zostúpilo ako „zasvätený alebo pomazaný“ (Enoch), ktorý prostredníctvom svojho syna Matuzalema („keď zomrie, bude to poslané“) ohlasoval poslanstvo súdu. Jeho smrť mala byť vyvrcholením „mocného“ vyliatia Ducha Svätého, znázorneného Lámechom (dych), ktorý sa pripojil k Matuzalemovi tak, ako sa Polnočný výkrik pripojil k druhému anjelovi. Matuzalem bol druhým anjelom a Lámech Polnočným výkrikom, ktorý vyvrcholil pri Noachovej potope.

Ešte stručnejšie vyjadrené, tieto mená vyhlasujú: „Človek bol v dôsledku prvého Adama ustanovený za smrteľného, podrobeného zármutku a smrti; ale skrze Božie požehnanie sa Kristus zasnubil, aby zostúpil a skrze svoju smrť na kríži vyhlásil súd, po čom nasledovalo mocné vyliatie Ducha Svätého.“

Týchto desať mien zahŕňa poslanstvo evanjelia a zároveň sleduje dejiny zeme od stvorenia až po neskorý dažď, vrcholiace druhým príchodom. Táto symbolika, ukrytá v menách, nachádza svoju paralelu v Zjavení. Genézis predstavuje alfa rodokmeň a 144 000 zo Zjavenia 7 predstavuje omega naplnenie v zapečatenom ostatku.

Júda znamená „chvála“, Rúben znamená „hľa, syn“, Gád znamená „šťastie/voj“, Ašér znamená „šťastný/požehnaný“ a Naftali znamená „zápasenie“. Menaše znamená „spôsobujúci zabudnutie“,

Simeon znamená „počutie“, Lévi znamená „pripojený/pritúlený“, Isachár znamená „odmena“, Zebulun znamená „česť/príbytok“, Jozef znamená „rozmnoženie“ a Benjamin znamená „syn pravice“.

Tí, ktorí nasledujú Leva z pokolenia Júdovho, sú synmi Božími, požehnaní dobrou priazňou, keď prechádzajú skúšobným procesom zápasenia s Bohom, ako to robil Jákob. Prostredníctvom tohto zápasu sú ich hriechy zabudnuté v procese posvätenia, ktorý vzniká z počúvania Božieho slova a ktorý ich následne pripútava ku Kristovi v zmluvnom vzťahu. Ich odmenou je čestne prebývať s Kristom na Jeho tróne, sediac v nebeských sférach, keď si ich Boh používa na rozširovanie svojho kráľovstva — povolávajúc veľký zástup z Babylona ako synov svojej pravice.

Šiestimi synmi Leje boli Ruben, Júda, Simeon, Lévi, Isachar a Zebulun. Jej slúžka Zilpa, ktorej meno znamená „voňavá kvapka“, mala dvoch synov — Gáda a Ašera. Dvoma synmi Ráchel boli Jozef a Benjamín. Meno Ráchelinej slúžky Bilhy znamená „plachá alebo bojazlivá“ a jej synmi boli Dán a Neftali. Prorocky tento rodokmeň poskytuje niekoľko línií na zváženie. Na rozdiel od alfy a desiatich pokolení v piatej kapitole knihy Genezis má omega dvanásť potomkov so svojimi vlastnými špecifickými prorockými premennými. Medzi sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi sa Dán nespomína a Manasses nahradil svojho brata Efraima.

Alfa genealógia v Genezis sa zhoduje s omega genealógiou v Zjavení, lebo Genezis označuje Kristovo božské dielo spásy a Zjavenie označuje tých, ktorí v omega naplnení onoho alfa proroctva dokonale naplňajú práve ten sľub a proroctvo predložené v alfa proroctve.

Uplatnenie týchto dvoch línií teológovia často vykonávajú, avšak nikdy nie z perspektívy metodológie „riadok na riadok“. Dva rodokmene v Genezis a Zjavení poskytujú dvoch svedkov o tom, že Boh hovorí na sekundárnej úrovni. Jedným jazykom je písomné svedectvo tak, ako je zaznamenané, a sekundárna línia v rámci tohto svedectva je predložená na symbolickej úrovni. Teológovia zvyčajne nejdú ďalej než k povrchným pozorovaniam o posolstve sprostredkovanom prostredníctvom významov mien v Genezis a Zjavení. To, čo vidia, pokladajú za zvláštnosť, ktorá viac vypovedá o ich vlastnej ľudskej múdrosti, ako to dosvedčuje ich svätuškárska schopnosť vidieť metaforu vo významoch mien. Nikdy nevidia posolstvo predložené v dvanástich synoch Izmaela. Nevidia správne rodokmene Ježiša v Matúšovi a Lukášovi. Nevidia rodokmene posledných siedmich judských kráľov a posledných siedmich izraelských kráľov, prvých siedmich judských kráľov ani prvých siedmich izraelských kráľov.

Keď hovorím, že nevidia, mám na mysli toto: ak sa opýtate Googlu, či existujú výklady o týchto rodokmeňoch, odpoveď znie „áno“ pri knihe Genezis od Adama po Noacha a „áno“ aj pri sto štyridsiatich štyroch tisícoch. Ale uplatňujú takýmto spôsobom desať Abramových potomkov v jedenástej kapitole Genezis? Nie. Zaoberajú sa Kainovým rodokmeňom a Sétovým rodokmeňom? Áno, ale natoľko vzdialene od ich skutočného významu, akoby hovorili o celkom inej téme. Nepochybne sa venujú Kristovým rodokmeňom v Matúšovi a Lukášovi, no opäť míňajú cieľ o veľký kus. Prečo na tom záleží, pýtate sa? Pretože mám v úmysle podať prehľad týchto prorockých línií rodokmeňov a chcem hneď od začiatku jasne povedať, že sa usilujem určiť význam štvrtej generácie ako symbolu biblického proroctva. Prehľad týchto rodokmeňov v tomto smere pomôže,

no bolo by od kohokoľvek nedbanlivosťou, keby sa domnieval, že jednoduché zhrnutie týchto vecí, ktoré budú nasledovať, je všetko, čo možno o týchto líniiach rodokmeňov pochopiť.

Po rodokmeni od Adama po Noacha nachádzame vo štvrtej a piatej kapitole knihy Genezis dve línie rodokmeňov. Tieto dve línie predstavujú potomkovia Kaina a potomkovia Seta. Na rozdiel od rodokmeňa od Adama po Noacha, ktorý predstavoval desať potomkov, línie Seta i Kaina uvádzajú po osem potomkov. Z tohto dôvodu sa na ne má hľadiť ako na dve obdobia po štyroch. Set a Kain sú zmluvnými symbolmi a Kain predstavuje tých, ktorí v Izaiášovi dvadsaťosem a dvadsaťdeväť uzatvárajú zmluvu so smrťou, ktorá má byť zrušená pri valiacom sa biči. Sú to tí, ktorí stavajú svoje domy na piesku. Tí, ktorí stavajú na Skale, uzatvárajú zmluvu života, ako je to znázornené v Prvom Petrovom, druhej kapitole, ako tí, ktorí okusili, že Pán je dobrý, a sú „vyvoleným rodom“. „Mnohí“ stavajú na piesku, ale „málo“ je vyvolených.

Kainov rodokmeň je vzbúrenským akordom v symfónii mien, lebo tieto mená predstavujú ľudskú slávu, ktorá je márna a po tom, čo ju zasiahlo nebo, vedie k bezcieľnému blúdeniu. Kainova línia, nedbajúc na varovanie, vyznáva falošné božstvo zahalené do pomstychtivej ľudskej moci, predstavenej umeniami ľudstva, ktorá kujú železnú kultúru; krásnu, no násilnú a neplodnú na nádej. Toto posledné tvrdenie je súhrnom posolstva v ôsmich generáciách Kaina, odvodeného z mien.

Sétova línia odpovedá na Kainovu líniu milosťou. V ľudskej krehkosti, ktorá bola určená ľudstvu, tým, ktorí vzývajú Boha, sa ich zármutok obráti na chválu, keď zostúpi nebo. Verným kráčaním po ceste, ktorá počas obdobia skúšky vystupuje k sláve, až po zvolanie „nádej“, prichádza odpočinok skrze vody vyslobodenia. Toto posledné tvrdenie je prehľadom posolstva v ôsmich generáciách Seta, ktoré je odvodené od mien.

Dôvod rozdelenia ôsmich generácií na dve skupiny po štyroch generáciách je ustanovený v prvom kroku zmluvy, keď je proroctvo o porobe v Egypte určené ako 400 rokov a zároveň aj to, že tých 400 rokov sa skončí vo štvrtom pokolení. Keď sa Pavlovo svedectvo začlení do alfa-proroctva zmluvy, vytvorí dve obdobia po 215 rokov, z ktorých každé pozostávalo zo štyroch generácií. Osem generácií v rámci 430 rokov predstavuje dve obdobia po 215 rokov. Prvé obdobie je predstavené dobrým faraónom, ktorý poznal Jozefa. O 215 rokov neskôr bol nový faraón, ktorý Jozefa nepoznal. Potom sa začal ďalší súbor štyroch generácií.

Osem pokolení, rovnomerne rozdelených do dvoch období, jasne vymedzených ako samostatné obdobie štyroch pokolení, potvrdzuje uplatnenie ôsmich pokolení Kaina a Seta rovnakým spôsobom. Keď sa toto uplatnenie vykoná, osem Setových pokolení je usporiadaných súbežne s ôsmimi Kainovými pokoleniami. Kain predstavuje mnohých, ktorí prijímajú znamenie šelmy, a Set predstavuje tých niekoľkých, ktorí prijímajú Božiu pečať. Kain je znakom ľudstva a Set je znakom ľudstva spojeného s Božstvom v kontexte Noachovej zmluvy, zatiaľ čo línia Jozefa a Mojžiša je v kontexte Abramovej zmluvy.

Potom je v jedenástej kapitole rodokmeň vyvoleného ľudu predstavený desiatimi menami od Šéma po Abrama. Jedenásta kapitola je príbehom babylonskej veže, ale aj rodokmeňom vyvoleného ľudu, ako ho predstavuje Abrahám. Jedenásta kapitola uvádza vyvolený ľud, ktorý mal vstúpiť do

trojitej zmluvy s Bohom. Tretím a posledným krokom bola obeta Izáka v dvadsiatej druhej kapitole. Kapitola „jedenásť“ je alfou, počiatkom, a kapitola „dvadsaťdva“ je omegou, záverom. Viera potrebná na to, aby človek počul Boží hlas vo význame mien, sa nijako nelíši od viery potrebnej na to, aby počul Jeho hlas v číslovaní Jeho Slova. Jedným z uplatnení rodokmeňa, ktorého sa teológovia nechopili, je rodokmeň Izmaela, symbol islamu.

A toto sú mená synov Izmaela podľa ich mien, podľa ich rodov: prvorodený Izmaela, Nebajot; potom Kédar, Adbeel a Míbsam, Mišma, Dúma a Massa, Hadar a Téma, Jetúr, Náfiš a Kedma. To sú synovia Izmaela a to sú ich mená podľa ich miest a podľa ich osád; dvanásť kniežat podľa ich národov. 1. Mojžišova 25:13–16.

Keď sa definície týchto dvanástich mien usporiadajú do jednej výpovede, znejú takto: „Prorocky sú potomkovia Izmaela plodným tmavopletovým ľudom, ktorý je preslávený ako bojovníci, no historicky i prorocky sú zarmútení 11. augusta 1840 a potom aj 11. septembra 2001. V biblických dejinách sa nazývajú synmi východu. Pochádzajú z Arábie, kde rastú voňavé koreňiny používané pri bohoslužbách hebrejskej svätyne. Slovo „assassins“ pochádza z islamských dejín a predstavuje smrť, ktorá je spôsobovaná v tichosti. V čase križiackych výprav islam uzavrel, obklúčil a obliehal katolícku Európu, no ich následné zdržanie znamenalo príchod občerstvenia rokov 1840 až 1844, a tiež obdobia od 11. septembra až po krízu nedeľného zákona. Definície dvanástich mien Izmaelových synov sú v predchádzajúcom výroku všetky vyjadrené tučným písmom.“

Dvanásť mien línie Izmaela predstavuje trinásť, ak na zoznam zahrniete aj Izmaela. Trinásť je symbolické číslo „vzbura“, čo je to, čo urobila Hagar, a to privodilo, že Abrahám dovolil, aby Hagar a Izmael boli vyhnaní. Pavol používa túto udalosť na opísanie vyhnaní starovekého Izraela ako Božieho zmluvného ľudu v tom istom čase, keď uzavieral zmluvu so svojou kresťanskou nevestou.

Lebo je napísané, že Abrahám mal dvoch synov, jedného od služobnice a druhého od slobodnej. Ale ten, ktorý bol od služobnice, narodil sa podľa tela; ten však od slobodnej na základe zaslúbenia. Toto má prenesený význam, lebo tie ženy sú dve zmluvy: jedna z vrchu Sinaj, ktorá rodí do otroctva; to je Hagar. Lebo táto Hagar je vrch Sinaj v Arábii a zodpovedá terajšiemu Jeruzalemu, ktorý je v otroctve so svojimi deťmi. Ale Jeruzalem, ktorý je hore, je slobodný, a on je matkou nás všetkých. Lebo je napísané: Raduj sa, neplodná, ktorá nerodíš; prepukni v plesanie a zvolaj, ty, ktorá nepoznáš pôrodné bolesti; lebo opustená má omnoho viac detí než tá, ktorá má muža. A my, bratia, sme ako Izák deťmi zaslúbenia. Ale ako vtedy ten, ktorý sa narodil podľa tela, prenasledoval toho, ktorý sa narodil podľa Ducha, tak je to aj teraz. Avšak čo hovorí Písmo? Vyžeň služobnicu i jej syna, lebo syn služobnice nebude dediť so synom slobodnej. A tak teda, bratia, nie sme deťmi služobnice, ale slobodnej. Galaťanom 4:22–31.

Izmael je symbolom islamu a Hagar, Izmaelova matka, je symbolom cirkvi zmluvy smrti. Izák je symbolom kresťanstva a Sára je symbolom cirkvi zmluvy života. Z tohto dôvodu mal Izmael dvanásť synov, lebo dvanásť je symbolom Božieho zmluvného ľudu a islam je napodobeninou Božieho zmluvného ľudu.

V evanjeliách sa nachádzajú dva rodokmene Krista. Jeden u Matúša a druhý u Lukáša.

A Jakob splodil Jozefa, manžela Márie, z ktorej sa narodil Ježiš, ktorý sa nazýva Kristus. A tak všetkých pokolení od Abraháma až po Dávida je štrnásť pokolení; a od Dávida až po odvlčenie do Babylonu je štrnásť pokolení; a od odvlčenia do Babylonu až po Krista je štrnásť pokolení. Narodenie Ježiša Krista však bolo takto: Keď bola jeho matka Mária zasnúbená Jozefovi, prv ako sa zišli, ukázalo sa, že počala z Ducha Svätého. Matúš 1:16–18.

Matúšov rodokmeň uvádza tri rovnaké obdobia po štrnásť, ktoré spolu tvoria jedno obdobie štyridsaťdva. Kristus je omega dejín zmluvy vo vzťahu k Mojžišovi ako alfa dejín zmluvy. Mojžiš prorokuje, že Kristus bude „ako on sám“. Mojžiš mal vo svojom stodvadsaťročnom živote tri obdobia po štyridsať rokov. Každé štyridsaťročné obdobie Mojžišovho života, keď sa kladie riadok na riadok, sa končí pri Kádeši, symbole roku 1863 a nedeľného zákona. Kristove tri obdobia sa končia pri Dávidovi, pri babylonskom zajatí a pri Kristovi, ktorý na križi potvrdzuje zmluvu svojou krvou. Dávid predstavuje vyzdvihnutie víťaznej cirkvi pri nedeľnom zákone a druhá línia označuje nerozumné panny, odvedené do Babylonu pri nedeľnom zákone. Tretie obdobie sa končí pri križi, ktorý opäť predobrazuje nedeľný zákon, kde Kristus potvrdzuje Abrahámovu zmluvu so stoštyridsaťštyritisícami a Noachovu zmluvu s veľkým zástupom.

To, čo možno pochopiť, keď sa tieto dve línie položia jedna na druhú, je úžasné. Mojžišových stodvadsať rokov sa spája s Noachovými 120 rokmi a Kristových štyridsaťdva pokolení sa spája s tým, že antikrist bude pri nedeľnom zákone vládnuť štyridsaťdva symbolických mesiacov.

A Hospodin povedal: Môj duch nebude s človekom zápasíť naveky, lebo je tiež telo; predsa však jeho dni bude stodvadsať rokov. Genezis 6,3.

Spolu s Matúšovým rodokmeňom, ktorý zdôrazňuje Abrahámovu zmluvu, siaha Kristov rodokmeň, ako ho predkladá Lukáš, až k stvoreniu, a tak zdôrazňuje zmluvu života, ktorú Adam porušil v Edene. Lukášov rodokmeň sa začína Ježišom a ide späť cez Jeho rodokmeň až k Adamovi, ktorý je označený ako Boží syn. Línia sa končí dokonalým druhým Adamom a začína sa dokonalým prvým Adamom. Od prvého Adama až po druhého Adama je uvedených 77 pokolení.

Rodokmene Písma predstavujú línie pravdy. Práve sme určili niekoľko takých, ktoré ďaleko prevyšujú počet svedkov nevyhnutných na potvrdenie pravdy. Rodové línie obsahujú hlas historických naplnení i budúcich predpovedí a obsahujú aj hlas Palmoniho, Podivuhodného Počtára tajomstiev, keďže číselné hádanky, ktoré boli vložené do týchto línií, poskytujú druhý hlas. Tieto dva hlasy zaznievajú spolu s ďalším, tretím hlasom, hlasom Podivuhodného Jazykovedca, ktorý stvoril a riadi všetky veci vrátane mien ľudí, miest a vecí.

Keď sa Ján obrátil, aby uvidel hlas za sebou, znel ako hlas mnohých vôd, a keď mal Daniel to isté videnie, Jeho hlas bol hlasom zástupu. Povrchové posolstvo Písem, ako aj mená nachádzajúce sa v tomto posolstve, a tiež číslovanie v rámci posolstva, sú tri hlasy v jednom oddiele. Keď vezmete riadok s tromi hlasmi a položíte ho navrch na rovnobežný riadok, tri hlasy sa stanú mnohými hlasmi.

A z trónu zaznel hlas, ktorý hovoril: Chváľte nášho Boha, všetci jeho služobníci, i vy, ktorí sa ho bojíte, malí aj veľkí. A počul som akoby hlas veľkého zástupu a ako hukot mnohých vôd a ako hlas mocných hromov, ktoré hovorili: Aleluja, lebo Pán, všemohúci Boh, kraľuje. Zjavenie 19:5, 6.

Niektoré z najvýznamnejších rodokmeňov sa nachádzajú pri kráľoch Izraela. Prvých sedem kráľov Izraela, severného kráľovstva, sa končí Achabom, Jezábel a Eliášom, a tak predstavuje nedeľný zákon. Línia posledných siedmich kráľov severných kmeňov sa začína pri nedeľnom zákone a končí sa uzavretím doby milosti pre ľudstvo, keď sa v Danielovi 12 postaví Michal. Prvých sedem kráľov Júdu znázorňuje dejiny od nedeľného zákona až po chvíľu, keď sa postaví Michal, a posledných sedem určuje dejiny, ktoré vedú k nedeľnému zákonu. Dve rodokmeňové línie, obe obsahujúce dejiny alfa a dejiny omega. Dejiny alfa sú obdobím od 11. septembra po nedeľný zákon a obdobie omega je od nedeľného zákona až po uzavretie doby milosti. Prvých sedem kráľov Izraela sa zhoduje s poslednými siedmimi kráľmi Júdu; a posledných sedem kráľov Izraela sa zhoduje s prvými siedmimi kráľmi Júdu.

Budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Bud'te pevní až do konca“

„[Zjavenie 1,1.2, citované.] Celá Biblia je zjavením; lebo každé zjavenie ľudom prichádza skrze Krista a všetko sa sústreďuje v ňom. Boh k nám prehovoril skrze svojho Syna, ktorému patríme stvorením i vykúpením. Kristus prišiel k Jánovi, vyhnanému na ostrov Patmos, aby mu dal pravdu pre tieto posledné dni, aby mu ukázal to, čo sa má čoskoro stať. Ježiš Kristus je veľkým správcom Božieho zjavenia. Skrze neho máme poznanie o tom, čo máme očakávať v záverečných výjavoch dejín tejto zeme. Boh dal toto zjavenie Kristovi a Kristus ho oznámil Jánovi.

„Ján, milovaný učeník, bol tým, ktorý bol vyvolený prijať toto zjavenie. Bol posledným preživším z prvých vyvolených učeníkov. V rámci novozmluvného poriadku mu bola preukázaná taká pocta, aká bola preukázaná prorokovi Danielovi v rámci starozmluvného poriadku.

„Pokyn, ktorý mal byť oznámený Jánovi, bol taký dôležitý, že Kristus prišiel z neba, aby ho dal svojmu služobníkovi a prikázal mu, aby ho poslal cirkvám. Tento pokyn má byť predmetom nášho starostlivého a modlitebného štúdia; lebo žijeme v čase, keď ľudia, ktorí nie sú pod vedením Ducha Svätého, budú prinášať falošné teórie. Títo muži stáli na vysokých miestach a majú ctižiadostivé zámery, ktoré chcú uskutočniť. Usilujú sa povýšiť samých seba a prevratne zmeniť celý stav vecí. Boh nám dal osobitné poučenie, aby nás chránil pred takýmito ľuďmi. Prikázal Jánovi, aby napísal do knihy to, čo sa má odohrať v záverečných výjavoch dejín tejto zeme.“

„Po uplynutí času Boh zveril svojim verným nasledovníkom vzácne zásady prítomnej pravdy. Tieto zásady neboli dané tým, ktorí nemali nijaký podiel na hlásaní posolstiev prvého a druhého anjela. Boli dané pracovníkom, ktorí mali podiel na diele od samého začiatku.“

„Tí, ktorí prešli týmito skúsenosťami, majú byť voči zásadám, ktoré z nás urobili adventistov siedmeho dňa, pevní ako skala. Majú byť Božími spolupracovníkmi, upevňujúcimi svedectvo a zapečatujúcimi zákon medzi Jeho učeníkmi. Tí, ktorí sa podieľali na založení nášho diela na základe biblickej pravdy, tí, ktorí poznajú medzníky ukazujúce správnu cestu, majú byť považovaní za pracovníkov najvyššej hodnoty. Môžu hovoriť z osobnej skúsenosti o pravdách, ktoré im boli zverené. Títo muži nesmú dovoliť, aby sa ich viera zmenila na neveru; nesmú dopustiť, aby im bola z rúk vzatá zástava tretieho anjela. Majú si zachovať počiatočnú pevnosť svojej dôvery až do konca.“

„Pán vyhlásil, že dejiny minulosti majú byť znovu pripomínané, keď vstupujeme do záverečného diela. Každá pravda, ktorú nám dal pre tieto posledné dni, má byť zvestovaná svetu. Každý pilier, ktorý ustanovil, má byť upevnený. Nemôžeme teraz odstúpiť od základu, ktorý Boh ustanovil. Nemôžeme teraz vstúpiť do nijakej novej organizácie; lebo by to znamenalo odpadnutie od pravdy.

„Dielo zdravotnej misie potrebuje byť očistené a zbavené všetkého, čo by oslabovalo vieru veriacich v minulú skúsenosť Božieho ľudu. Eden, krásny Eden, bol znehodnotený zavedením hriechu. Teraz je potrebné znovu pripomenúť skúsenosť mužov, ktorí zohrali úlohu pri zakladaní nášho diela na počiatku.

„Z času na čas čítame úmrtné oznámenia o veľkých mužoch sveta. Ich čas prišiel náhle, akoby v okamihu. Mnohí, o ktorých sa predpokladalo, že sú v dobrom zdraví, zomierajú po hostine alebo po tom, čo si pripravili sebecké plány na svoje vlastné povýšenie. Vychádza slovo: ‚Je spojený so svojimi modlami; nechaj ho.‘ To znamená, že ho Pán už viac nechráni pred nešťastím. Prichádza náhla smrť, a čo stojí za to jeho životné dielo? Jeho život bol zlyhaním. Strom padá, pretože sila, ktorá ho podopierala, ho zanecháva jeho modlárskej obeti.“

„Muži i ženy sú pohltení hľadaním niečoho, v čom by našli potešenie. Predávajú svoje duše za nič a Boh odťahuje svoju zhovievavú trpezlivosť. Sú ponechaní svojej vlastnej voľbe.“

„Sú takí, ktorí síce vyznávajú vieru v prítomnú pravdu, no znehodnotili svoju vieru a odmietli kráčať vo svetle. Kto teraz odloží svoje sebecké, svetské zásady? Kto sa teraz bude usilovať uvedomiť si hodnotu duše? Veď čo prospeje človeku, keby aj získal celý svet, a svoju vlastnú dušu stratil? Alebo čo dá človek ako náhradu za svoju dušu? Lačníte a žízňate po chlebe života a po vode spasenia? Uvedomujete si hodnotu duší, za ktoré Kristus zomrel? Žijú tí, ktorí sa pokladajú za kresťanov, v súlade so svojím vyznaním viery? Uvedomujú si cenu duše? Usilujú sa očisťovať svoje duše poslušnosťou pravde?“ Manuscript Releases, zväzok 20, 150, 151.